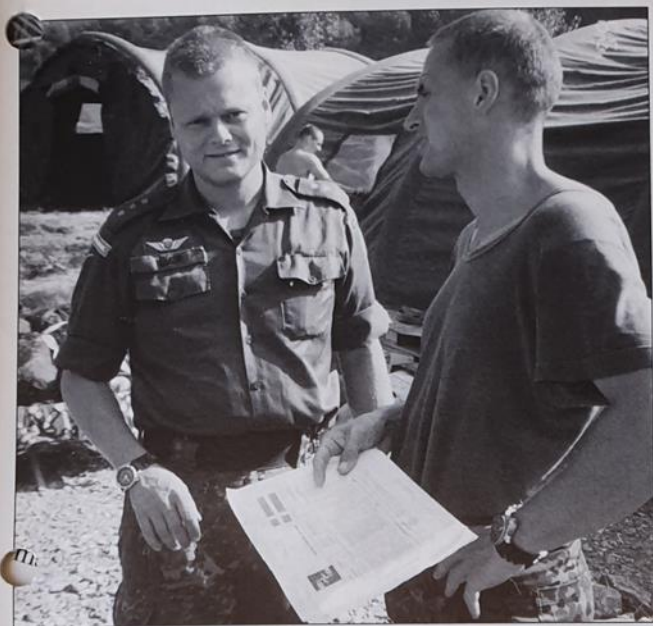

En lille hilsen før vores hjemrejse

Forfatteren drøfter her hjemtransporten med en af bornholmerne.

I forbindelse med hjemsendelsen af Albanien-styrken bringer redaktionen her kaptajn og næstkommanderende Henrik Kjær's sidste nyhedsbrev til soldaternes pårørende i Danmark:

Nu lakker det kraftigt mod enden. Skibet nærmer sig og tingene pakkes. Svendene tæller op, rengør, pakker og flytter ting.

Vi er midt i den sidste fase i missionen, hvor alt det kedelige skal gøres. Det havde været nemmere hvis der "bare" var kommet et hold 2, som kunne overtage efter os. Men man kan ikke få alt her i verden.

Nej det er ikke så galt som det lyder!

Her i Elbasan er de flygtninge, som har valgt at blive i Albanien vinteren over, blevet samlet i huse med fast tag. Det drejer sig kun om ca. 100. Alle andre flygtninge er vendt hjem til Kosovo igen for at starte på en frisk. Og de har været meget opsatte på at komme hjem.

NATO's og FN's forudsigelser om at alle først ville være hjemme i slutningen af august holdt ikke. Ved grænsen ved Kukes var der op til 25.000

mennesker, som kom tilbage hver dag.

NATO og FN har "kun" stået for transporten for dem, som ikke havde råd eller ikke kunne flytte sig selv. Sidstnævnte er blevet kørt med tog og bus til Kukes, hvor de har overnattet i en lejr, for så dagen efter at blive kørt til deres hjemby.

Meldinger fra svendene går på at det er Albanien, som ser ud til at have været i krig og ikke Kosovo. Vejene er næsten perfekte og der står mange huse, som er uberørte. Der er selvfølgelig huller i vejen efter miner og granater, som er slået ned. Nogle huse er brændt ned og vigtige bygninger er bombet.

Men dagligdags livet fungerer med folk, som sidder på cafeer, landmænd, som høster og folk, der handler ind.

Det siges at mulighederne for at handle mad, tøj og andre fornødenheder er bedre end her i Albanien.

Mange steder er der mineret uden for fast banet vej, og det er her ulykkerne sker. Men vores folk ved, både fra uddannelse her og erfaring fra tidligere missioner, at alt andet end asfalt er forbudt område. Så

når der er tissepause, gør man det næsten midt på vejen frem for ude i rabatten!

Mineulykker sker dog både for soldater og for de civile, men det hører I sikkert (for) meget om derhjemme i medierne.

Man kan aldrig tillade sig at sige det er få ulykker, der sker, når det handler om menneskeliv. Men når 3-400.000 mennesker kommer tilbage til områder som er mineret, skal det desværre ske.

Lørdagsindkøb og Tips-lørdag

Vores mission er nu indstillet. Vi har fået lov til at donere vores ca. 2.500 feltrationer til en nødhjælpsorganisation i Elbasan, som vil fordele dem til de fattige i området.

Vores plan for den sidste tid er som følger:

Alt skal tælles, rengøres og pakkes. Der skal laves toldpapirer og manifeste på alle genstande og personer, men der skal naturligvis også festes! Den 31. juli holder vi samlet DANCON afslutningsfest med grillmad, indtagelse af spiritus under ansvar og underholdning af lokale spillemænd. Så vi sætter på at møde lidt senere den 1. august....

Den 3. august ankommer der en hob af civile vognmænd fra Grækenland, som skal have læsset vores containere og dagen efter ruller vi mod Thessaloniki med en kolonne på ca. 80 køretøjer. Kolonnen er naturligvis opdelt, således at vi ikke spærrer for al trafik. Men vi kommer jo nok til at fylde helt godt op ude på vejene.

I Thessaloniki står der så nogle flinke danskere, som har forberedt alt, således at vi stort set bare skal parkere, klargøre køretøjerne til skibstransport og ellers hygge os. Vi er blevet lovet buffet morgen, middag og aften, så det glæder vi os meget til.

Efter at skibet er pakket, går turen til lufthavnen, hvor en Jumbo-jet venter på os. Den flyver os til Billund. I Billund

har de "lovet" at der står nogle flinke toldere, så det er helt op til os selv om det skal tage ti minutter eller fem timer at komme igennem tolden....

Bornholmerne (ikke urene, altså) flyver videre til Rønne med en Hercules, mens vi bliver transporteret mod hjemmet på Sjælland eller i Jylland med busser. Vi gætter på at vi er hjemme lørdag morgen den 7. august mellem kl. 03.00 og kl. 07.00. Så når vi også lige at få et bad inden vi skal på lørdagsindkøb og derefter hjem for at se Tips-lørdag....

Fra lørdag morgen er drenge overladt til jeres favn og først onsdag d. 11. august skal de møde igen. Så det bliver en laaaaang weekend, hvor I skal trættes med indviklede historier om de sidste tre måneders heltedåd.

De heldige af jer modtager også dem, som har taget 5-600 billeder, som også er fremkaldt, for ikke at snakke om video. Det hele skal jo nok gennemgås minutløst!!! Så glæd jer til en indholdelsesrig weekend, hvor I skal indføres i Albaniens mystik – det bliver herligt.

Det gode skib Dana Minerva ankommer til Aalborg den 19. august med vores køretøjer og materiel. Forhåbentlig bliver hun ikke væk mellem alle sejl-skibene, som ligger i Aalborg i forbindelse med Tall Ships Race, så'n at vi forhåbentlig kan finde vores ting....

Når skibet ankommer, er vi seks tilbage, som hhv. har valgt eller fået til opgave at aflæse skibet. (Her spiller det her med ansættelsesforhold ind!) Efter denne sidste aflæsning og endnu mere aflevering kan vi så sige at missionen er helt slut, og vi kan se tilbage på fire hektiske måneder i Danmark og Albanien, med smutture til Kosovo, Makedonien, Grækenland og Italien.

Et fornøjeligt samarbejde

Indtil nu har det været en god mission. Specielt her til sidst, hvor der rigtig kom gang

Det barske landskab krævede meget af såvel materiellet som mandskabet.

i kørsel med nødhjælp, har vi følt at vi har været med til at gøre en indsats for både flygtningene og albanerne.

Tiden har tilnærmelsesvis været opdelt i tre perioder, som enhver mission er. Vores har dog adskilt sig lidt.

Første periode var opstillingen i Danmark, ankomsten til Albanien og den første måned, hvor alt var meget hektisk med kørsel af containere og materiel for os selv og andre nationer. Etablering af lejr, først i Durres og senere her i Elbasan. Alt var nyt og spændende og der var rigeligt at lave – det er altid en god tid, hvor de fleste kører på ukendt "interesse og nysgerrigheds-energi".

Anden periode var i midten af perioden, hvor chefen naturligvis brillerede med at tage på leave!! Her var vi lige inde i en psykisk midtvejskrise. Krisen kom af at der ikke rigtig var nogen, som vidste, hvad vi skulle. Skulle vi hjem tidligere og i det tilfælde hvornår? Man

tænker mange tanker i sådan en periode.

Det er her hvor vi bare må erkende at vi kun er soldater og et politisk redskab, som må vente indtil vi får besked (Vi er selvfølgelig ikke kun soldater, men her er vi lidt). Det kan være meget "træls" – jyde-udtryk.

Perioden kom desværre samtidig med at vi heller ikke havde alverden at foretage os, og det gjorde jo ikke tiden kortere. Men vi overlevede og blev endnu stærkere i vort sind. (Det er vist en hurra-sætning...)

Vi er inde i sidste periode nu, hvor vi har rigeligt at lave. Forventningens glæde om at gense det danske land – og indbyggerne naturligvis, er med til at gøre det til en god afslutning.

I løbet af de næste dage kommer koldsveden sandsynligvis frem på panden. Har vi husket det hele? Kan bilerne holde til den sidste tur til Grækenland? Er vejen skyllet væk? Kommer den der Jumbo-jet?

men jeg har sikkert været syg den dag, for dette mener jeg.

Sidste gang jeg var udsendt, var med friske (det betyder meget unge) DIB-soldater, så'n noget tager frygtelig lang tid, når man skal forklare og have gennemført ting. Her skal man – næsten – bare sige "opgaven er..." og derefter er man sikker på at den bliver udført hurtigt og godt. Det er en fornøjelse.

Naturligvis er der også andre ting som spiller ind, når man har med erfarne rotter at gøre. De kender jo også alle smutvejene, når det gælder omgåelse af mindre spændende ting. Men dem er der flere, som kender, så de er tilnærmelsesvis blevet elimineret inden iværksættelse af opgaver. Men de kan nogle tricks så jeg har også lært en del....(Altså om unddragelsestricks)

Erfarenhed (hvis der er noget, som hedder det) er også en god ting, når man sender dem afsted, fordi man kan være helt rolig, hvis der sker noget. De har prøvet det før og ved derfor, hvad de skal gøre. Derfor ved man også at de ikke går i panik over uforudsete ting, men bare kommer videre derfra hvor det hele nu stoppede. Det er oss' en go' ting!

Problemet for mig har til tider været at det har været for nemt, fordi man ikke altid skal løse problemerne for dem, de klarer dem for det meste selv. Men det har heldigvis givet mig mere tid til at tænke over andre ting.

Derfor føler vi selv (altså mig og chefen) at vi har fået udrettet en del. Vi har fået en masse erfaringer mht. vores materiel og køretøjer, fordi dette/disser har været udsat for de ekstreme forhold, som Al-

Denne periode er den atypiske, fordi man i en normal mission normalt er gået på standby og kun kan sige at det må være en god opgave for hold 2, eller er det nu også nødvendigt, vi skal jo snart hjem!

Her har vi ligesom et mål som skal nås, vi skal ikke kun vente på at de andre kommer for at overtage "biksen".

Og nu brænder I for at høre det. Har min knægt gjort sit job godt og kan jeg være stolt af ham?

Ja! Gu'ka'I være stolt af ham. Som jeg før har antydnet svagt, har det været en sand fornøjelse at arbejde sammen med disse svende. De har prøvet det, de har god erfaring, de ved hvad det går ud på, de har været suveræne.

Ingen problemer – kun opgaver der skal løses

Nu tror I måske at en del af det man lærer på Officersskolen er at rose personel i skriftligt udfærdigede skrivelser,